

Người Cối Âm

Hai Hùng SG

Lời tác giả: Vẫn còn trong tháng bảy, tháng mà những người theo tục lệ dân gian gọi là tháng Cô hồn, tôi viết câu chuyện này để ngỏ hầu giúp vui cho độc giả, sau thời gian dài do sức khỏe tôi đã ngưng viết.

Mong mọi người vui với câu chuyện này, xin vui lòng comment vô câu chuyện để giao lưu với tác giả và mọi người cho xôm tụ nhe bà con.

Mới chừng sáu giờ chiều, mặt trời chưa khuất hẳn phía rặng tre già sau lưng nhà tôi, tôi đã nghe tiếng của thằng Thành từ phía ngoài hàng rào vang lên:

- Cơm nước xong hết chưa Hai ơi, lẹ lẹ còn rủ rê thêm mấy đứa nữa, chứ có hai thằng mình thì ớn lắm ông à.

Nghe Thành hỏi vậy tôi bèn nói vọng ra trả lời cho thằng Thành:

- Xong hết rồi ông ơi, (dô) nhà chờ chút, tui dọn sơ bếp nút cái đã, không khéo chút nữa ba tui dĩa thấy không gọn ghẽ ổng khệnh cho mấy cây là tiêu đời đó ông.

Thằng Thành với tay mở cái chốt cửa hàng rào rồi đi thẳng vô nhà tôi, trên tay nó ôm cái bàn cầu cơ cùng bánh trái nhang đèn, thấy vậy tôi bèn la nó:

- Chèn ơi! Trời còn sớm quá chừng, ông ôm mấy thứ này qua đây lỡ mà gặp ông già tía tui là nguy to đó nghe ông.

Thành nhà ta thắc mắc:

- Có gì đâu mà nguy với to, tui mình chơi trò cầu cơ thôi mà, có phá phách làng xóm đâu mà ông lo.

Tôi vội giải thích cho nó liền:

- Đó cũng cái vụ cầu cơ đó, ba tui ổng biết được là ổng la dữ lắm, ông nói không lo học hành đã vậy kéo cả đám dô khu mờ mả của người cối âm nữa là không tốt đâu nha, ba tui còn nói: "nơi người ta yên nghỉ mình tới khuấy động họ là điều không nên".

Nghe tôi nói vậy thằng Thành cố vớt vát:

- Biết vậy, nhưng mình chơi cầu cơ mà không vô nghĩa địa thì có linh thiêng đâu mà chơi?

Rồi dường như sợ tôi rút lui nó bèn chơi cái màn khích tướng:

- Ông sợ ba ông rầy thiệt hông, tui nghi ông sợ Ma thì có, tướng tá ngon lành vậy mà sợ Ma, ông không sợ con Thúy con Hồng cười ông hả.

Thấy thằng Thành có suy nghĩ trúng ngay tim đen của mình khiến tôi thầm phục, tôi tự nhủ phải cố gắng làm gan lên để cho thằng quỷ này nó đừng bêu riếu tôi với hai cô bạn nhỏ dễ thương cùng xóm, vì vậy tôi bèn nói cứng với thằng Thành:

- Vừa thôi nghe ông, ông dùm cho kỹ đi, cái mặt thằng Hai đi, thằng này mà sợ Ma hả, tui cho ông hay nhe, ba tui ổng khó lắm nên tui sợ cây roi mây thôi. Ma cỏ mà nhắm nhò gì đối với tui ông ơi.

Sau câu nói này tôi nhìn vào mắt thằng Thành một cách tự tin, riêng về Thành tôi thấy gương mặt nó vui vui, nó cười mỉm với tôi với ngụ ý tôi đã trúng kế khích tướng của nó mà tôi chẳng hề hay biết.

Trời vừa sụp tối thằng Thành thúc hối tôi như giặc:

- Trời tối om rồi kìa, tui mình tranh thủ qua nhà thằng Lạc với thằng Quý rủ rê hai đứa nó đi theo cho kịp.

Tôi cũng nóng ruột muốn mau mau ra khỏi nhà, bởi cứ chần chừ lỡ ba tôi về bất tử có khi ông không cho tôi đi với thằng Thành thì buồn lắm, mặc dù trong bụng tôi cũng khá sợ sệt bởi câu nói của ba tôi còn văng vẳng bên tai: "Nơi người ta yên nghỉ mình đến khuấy động họ là điều không nên", tôi bèn nói với Thành:

- Sẵn tiện ghé qua "Hú" luôn hai em Thúy và Hồng luôn nghe ông. Có hai đứa này tham gia càng hấp dẫn hơn.

Sau câu nói trên thằng Thành nhìn tôi với cặp mắt tò mò, nó lên tiếng cảm ràm:

- Tui nghe nói vụ cầu cơ phải (Dọn mình) cho sạch sẽ mới linh thiêng, kêu mấy đứa con gái theo có nên không, mà tui lấy làm lạ bất cứ cuộc chơi nào ông cũng không quên hai nhỏ này hết vậy, coi bộ ông khoái nhỏ nào rồi phải không?

Thằng quý Thành nó đưa ra câu hỏi thiệt rắc rối khiến tôi ứ ớ muốn thốt cũng chẳng nên lời, thú thật tôi cũng có đôi chút xao xuyến trong lòng khi chơi đùa bên nhau với hai bóng hồng này, nên chuyện nhớ đến họ trong các cuộc chơi là điều hiển nhiên, không ngờ thằng Thành nó đọc được ý nghĩ này của tôi một cách tài tình, tôi bèn chống chế:

- Khoái đâu mà khoái, có hai nhỏ này tham gia cho có nếp có tẻ vẫn vui hơn mà.

Tôi đánh trống lảng qua câu chuyện khác liền, vì đây dựa chuyện con Hồng con Thúy với thằng Thành hoài không khéo bị "Bể mảnh" là què với nó lắm, tôi nói:

- Thôi tui mình đi liền nha ông, nhớ quơ theo đủ đồ đạc, chứ để ra tới ngoài đó mà thiếu này thiếu nọ thì phiền phức lắm nghe.

Không khí ban đêm ở nghĩa địa thật lạnh lẽo, thỉnh thoảng có một vài cơn gió thổi qua khiến cành lá của hàng cây gòn bên trong nghĩa địa xao động, trời đã tối đen tôi phóng tầm mắt nhìn ra phía ngoài xóm, tôi thấy vài ba ngọn đèn dầu của nhà ai hiu hắt cháy trong đêm, những con đom đóm lập lòe phát sáng, nó bay quanh khu mộ làm tăng thêm vẻ huyền bí của không gian nơi này, một vài cánh vạc bay lượn trên bầu trời đêm để tìm thức ăn, tiếng côn trùng bắt đầu hòa nhịp làm tăng thêm cung bậc buồn bã của khu nghĩa địa.

Bàn cầu cơ được thằng Thành bày ra trên một ngôi mộ xây bằng xi măng, nắm mộ được lát bằng phẳng chỉ chừa một lỗ vuông vức vừa đủ trồng một cây hoa nào đó, Thành đặt bàn cầu cơ ngay vị trí này, nhang đèn được đốt lên, ánh sáng của cây đèn cây vừa đủ cho chúng tôi thấy những hàng mẫu tự mà Thành đã viết trên bàn cầu cơ theo gợi ý của cô Trâm má của thằng Kính trong xóm tôi, ngoài mẫu tự của các chữ cái, trên bàn cơ còn có hàng số được ghi từ số không đến số chín, rồi phía bên dưới bàn cầu cơ có ghi thêm nhóm chữ Ma, Quỷ, Thần, Tiên vô cùng ô đẽ khi hồn nhập về họ chỉ rõ cho người chơi biết là họ thuộc thành phần nào.

Thành ra hiệu cho cả đám tui tui chấp tay khấn vái, cô Trâm đã dạy cho chúng tôi bài văn khấn nghe rất hay, vì nó có vần có điệu để gọi hồn về nhập vào bàn cơ.

Cả đám đang chú tâm khấn vái, bỗng tiếng thằng Quý nói nhỏ vừa đủ cho chúng tôi nghe:

- Chèn ơi, có nước trà mà không có chung rượu ba xi đế, gặp hồn nào là bợm nhậu nhập về không có rượu là họ rầy rà mình dữ lắm a.

Nghe thằng Quý nói ra vẻ tài khôn, vì cả đám mới tham gia lần đầu vô trò chơi này, Hồng nhà ta trừng mắt nhìn thằng Quý rồi cô nàng nói nhỏ:

- Thôi ông ơi! Ông làm như ai cũng khoái nhậu như ông Sáu say ở xóm mình vậy, mà giả tử hồn có đòi rượu gì đó thì mình mời họ uống trà chắc họ cũng vui lòng mà.

Nghe hai đứa tranh luận phía sau lưng mình, thằng Thành quay qua giơ ngón tay trở đề lên đôi môi của nó với ngụ ý giữ im lặng để buổi cầu cơ bắt đầu.

Con Thúy và thằng Thành là hai người mở hàng cho cuộc cầu cơ, mỗi đứa đặt ngón tay trở của mình lên con cơ được đeo gọt như hình vẽ trái tim, cả đám chúng tôi hồi hộp theo dõi con cơ di chuyển sau câu khấn vái thành khẩn của thằng Thành, sau một hồi con cơ chạy đến các chữ cái chúng tôi ráp lại thì biết vong hồn là một con ma trẻ, vong cho biết cô ta chết oan và còn vất vưởng trong nghĩa địa này, cả đám chúng tôi sợ xanh mặt vì lần đầu tiên được tiếp xúc với thế giới vô hình qua hình thức lạ lẫm này bảo sao chúng tôi không "ớn da gà", tuy vậy có chút nghi ngờ tôi bèn nói với con Hồng:

- Có khi nào hai đứa nó toa rập với nhau để gạt tui mình không ta.

Con Hồng với vẻ mặt nghiêm nghị, nó nói nhỏ cho tôi nghe:

- Nè ông Hai, ông đừng có nói xàm nữa, cái này thiệt luôn á, hồi đó dưới quê nhà ngoại tui có mấy đứa chơi như vậy mà còn nghi ngờ bị vong quở bệnh cả tháng mới hết đó ông.

Nghe con Hồng nói vậy tôi tái mặt vì mình lỡ nghi ngờ quá cho các vong hồn kia, lỡ họ nghe được thì tôi khó tránh khỏi chuyện trừng phạt của người cõi âm nọ.

Đang rối trí không biết làm sao lấy lại lời nói nghi ngờ nọ, bỗng tôi nhìn thấy phía bụi chuối nhà ông Bảy Sơ có một người mặc nguyên bộ đồ trắng xõa tóc dài, lửa từ miệng của cái bóng này khè ra từng chùm khiến tôi sợ muốn rút tim ra ngoài, tôi níu vai thằng Thành rồi chỉ cho nó xem con Ma vừa xuất hiện như muốn ăn tươi nuốt sống cả đám chúng tôi, thằng Thành nó giương mắt nhìn về hướng bụi chuối, nó phán một câu khiến tôi tức điên với nó:

- Đúng là ông Hai này sợ ma, nên bị ám ảnh, tui có thấy khi khô gì đâu?

Tôi gần giọng nói với Thành:

- Tui thấy rõ ràng con Ma mà ông ơi, Hồng, Thúy, Quý, ông Lạc nữa, mấy bạn có thấy không?

Thằng Quý cười khăng khặc:

- Nãy giờ có thấy ma cỏ gì đâu, ông Hai này chắc bị "Tự kỷ ám thị" rồi.

Con Hồng cũng xía miệng vô:

- Chèn ơi! Đang tiếp xúc với cô gái Ma, ông Hai phá đám giờ cô ta thẳng mất tiêu, uống ghê.

Tôi chưa kịp phản kháng lại câu nói của nhỏ Hồng thì ngọn gió từ đâu thổi tắt cây đèn cầy làm cho nơi đây tối đen như mực, cả đám hoảng vía chuẩn bị gom đồ ra về thì tôi lại thấy bóng trắng phía bụi chuối lại xuất hiện, lần này không phải một con Ma mà là hai con, tui rú lên và nói nhanh:

- Ma Ma kìa tui bây ơi!

Cả đám nhìn về phía bụi chuối, lần này thì đứa nào cũng nhìn thấy như tôi nên cả đám quăng đồ đạc rồi chạy dồn thẳng ngay ra đường lộ phía bên ngoài, trong lúc lịnh quỳnh con Thúy vấp ngã nó đè lên mình tôi, tôi càng hoảng sợ vì té ngã nơi đây khiến cho việc rời khỏi chỗ này bị chậm trễ, lỡ hai con Ma đến bắt chắc tôi chết mất, vừa định đẩy con Thúy lên để vùng dậy chạy tiếp nhưng chợt mũi tôi nghe một mùi hương thơm ngọt của mái tóc dài của Thúy, nó làm tôi ngất ngây không còn nhớ đến hai con Ma quái ác kia, lúc này tôi lại ước ao Thúy cứ đè mình mãi như vậy cho dù hai con Ma có bắt mình đi đâu tôi cũng chẳng màng, rồi có cánh tay ai đó kéo chúng tôi đứng dậy, rồi tiếng thằng Quý và Thành vang lên:

- Thúy, ông Hai chạy lẹ đi, nó tới kìa.

Cả đám chúng tôi vùng chạy nhanh về, mạnh ai nấy chạy giống như đoàn quân rã ngũ sau trận chiến với kẻ thù bên kia chiến tuyến....

Thời may khi ra đến mé ngoài lộ đất thì chúng tôi gặp ngay ông Sáu Say và Ông Hai Nhiều đang cặp kè với dáng đi khập khiễng vì say rượu, thấy cả đám từ nghĩa địa chạy ủa ra khiến cho hai ông chới với giật mình, tiếng ông Sáu say vang lên hỏi:

- Đêm hôm khuya khoắt, tui bây làm cái giống ôn gì trong nghĩa địa vậy?

Chưa kịp cho chúng tôi trả lời, ông Sáu say phán luôn một câu xanh rờn:

- Mấy đứa bây bị Ma nhát rồi phải không?

Rồi ông Sáu nói với ông Hai Nhiều:

- Đó lúc nãy tui nói với anh Hai đúng y bon thấy hông, cái nghĩa địa chỗ góc nhà cha nội Bảy Sơ có cả đống Ma trong đó, hồi trước tui say rượu vô nằm ngủ trên cái mả xi măng, con Ma cái nó quậy tui chịu đời không thấu luôn đó.

Nghe ông Sáu say nói vậy, ông Hai Nhiều "ế" vô thêm:

- Chèn đét ơi! Hồi nãy nghe anh kể, ban đầu tui tưởng có mình tui bị con Ma nhà anh Bảy Sơ nhát thôi chứ, ai dè anh cũng bị "Dính chấu" như tui.

Qua lời đối đáp của ông Sáu say và ông Hai Nhiều khiến cả đám chúng tôi càng "Quíu" cả chân tay, thằng Thành thờ hớn hển nói với ông Sáu:

- Đúng rồi ông Sáu ơi, tui con bị Ma nhát, không phải một mà tới hai con Ma lận đó.

Đang trong cơn say, có lẽ do nồng độ của rượu đang làm cho ông Sáu say bốc hỏa chẳng còn biết sợ sệt là gì, ông Sáu say nắm lấy cánh tay tôi, ông nói cho cả đám cùng nghe:

- Hôm nay sẵn tiện mình đong người tội mình dơ đó quậy lại mấy con Ma cho bỏ ghét, mình đong mà sợ gì.

Chưa kịp để cho mọi người phản ứng, ông Sáu Say dùng tay còn lại đẩy vào lưng ông Hai Nhiều rồi ông Sáu nói:

- Anh Hai nhiều xung phong đi đầu nha, mấy đứa nhỏ đi giữa còn tui với thằng Hai bao chót.

Nghe ông Sáu Say cử mình làm mũi nhọn đi đầu để tấn công lại hai con Ma, tuy đang

"Là đà con Nhạn" trong cơn say rượu nhưng ông Hai Nhiều cũng còn e dè vì những lần Ma nhát trước kia nó còn ám ảnh ông nên ông từ chối:

- Chèn ơi! Không được đâu anh Sáu ơi! vía tui nặng lắm tui đi đầu là tội nó lủi mất dạng, dơ đó mà không gặp Ma coi như công Dã tràng sao anh.

Hình như hiểu ý sau câu thoái thác của ông Hai Nhiều, ông Sáu phán liền:

- Cha nội Hai Nhiều này nhát gan thấy tía, dậy mà nói ngon dữ lắm, đúng là "Miệng Hùm gan Sứa", thôi tui với thằng Hai đi đầu, ông bao chót nhe, cho mấy nhỏ đi giữa cho tội nó đỡ sợ.

Thế là chúng tôi quay lại ngôi mộ khi nãy nơi mà Hai con Ma xuất hiện phía gần nhà ông Bảy Sơ, thật lạ lúc nãy ở nơi này chúng tôi thấy nhà ông Bảy Sơ đèn đuốc tối thui, vậy mà giờ thì ai đó bật đèn sáng trưng, nhìn vô cái chái bên hông nhà ông Bảy, bên cái bàn gỗ tròn thằng Tèo và Con Tám Tền đang ngồi học bài bên nhau, lấy làm lạ tôi bèn lên tiếng hỏi:

- Tèo nè, ông với bà Tám Tền nãy giờ ở đâu, mà giờ này còn ngồi đây học bài.

Tôi thấy dường như thằng Tèo con ông Bảy Sơ ra hiệu gì đó qua ánh mắt của nó cho con Tám Tền, rồi nó chậm rãi đáp:

- Chèn ơi, nãy giờ ngồi học bài trong nhà chứ đâu, trời nóng quá, với lại phải giữ yên lặng cho tía má tui ngủ nên hai đứa tui mới dọn ra đây học nè.

Con Tám Tền chêm vô tiếp:

- Ủa mà trời tối rồi sao mấy bạn còn dơ đây chi dậy? Bộ rình ăn trộm hả.

Nghe con Tám Tền hỏi với cái giọng cắc cớ, ông Sáu Say lên tiếng:

- Thôi đi bây ơi, có chuyện thì thằng Hai nó mới hỏi bây, chứ trộm đạo đâu mà canh.

Ông Sáu bà cả đám chúng tôi nhìn chung quanh mấy bụi chuối nơi hai con Ma khi nãy nhát chúng tôi, chùng chùng không thấy vết tích gì của chúng ông Sáu hỏi gằn giọng:

- Hai đứa bây nói thiệt cho ông Sáu với mấy đứa biết coi, bây có thấy hai con Ma, hay hai cái bóng trắng lảng vảng quanh đây không?

Tám Tền lẹ miệng:

- Mần gì có Ma cở ở đây ông Sáu ơi! Nhà tội con ở đây nào giờ có thấy gì đâu nè.

Con Thúy còn đang bực bội trong mình bởi cú ngã khi nãy nó rống cổ lên cãi lại con Tám Tền:

- Tội tui mới bị hai con Ma nhát thất thì nè, hổng tin hỏi mấy bạn này coi thì biết liền chứ gì.

Con Tám Tền chưa kịp trả lời sau câu trần tình của con Thúy, bỗng đâu tiếng con Phèn, con chó của nhà ông Bảy Sơ sủa rân và tru lên inh ỏi khiến không khí thêm phần căng thẳng, tôi và mấy đứa sợ hãi vô cùng, vì trong những giờ học giảng văn cô giáo đã dạy chúng tôi những câu ca dao tục ngữ trong đó có câu:

"Chó đâu chó sủa lở không, chẳng thằng ăn trộm cũng ông ăn mày",

hơn nữa tiếng chó tru lên khiến chúng tôi liên tưởng đến cảnh chó sủa Ma trong các câu truyện tranh bán trên các sạp báo, nào là Ma Thần Vòng, Ma lai rút ruột, Ma Da.v.v... Thử hỏi sao chúng tôi không sợ.

Từ nhà trong nghe chuyện lùm sùm ngoài hiên nhà, ông Bảy Sơ cầm lăm lăm cây gậy Tầm vong trên tay, ông bước ra thấy ông Sáu, ông Hai Nhiều và đám "xây lở cổ" chúng tôi đang hiện diện, ông Bảy hơi bất ngờ và lên tiếng hỏi:

- Anh Sáu anh Hai và mấy cháu đi đâu mà rần rần vậy, đang mơ màng ngủ tui nghe con Phèn nó cứ hực hực hoài, khi nó sủa rân lên tui nghĩ ăn trộm tui ra tính khệnh cho tội nó một cây ai dè đâu là mọi người.

Rồi ông Bảy quay sang hỏi thằng Tèo và con Tám Tền:

- Sao hai đứa chưa ngủ nữa giờ này còn lợ mọ ngoài đây chi dậy.

Thằng Tèo nói:

- Ngày mơi nhiều bài lắm mà tụi con chưa thuộc, cô hăm rồi nếu mơi mà đứa nào không thuộc bài sẽ được cô "thưởng" năm mươi cái "Thụt dầu" tức là nắm tréo hai lỗ tai rồi đứng lên ngồi xuống mệt lắm tía, bởi dậy con với con Tám ráng học cho xong nè.

Nghe Tèo nói vậy ông Bảy kêu hai anh em Tèo lui vô trong để nhường cái bàn lại cho ông tiếp khách.

Chừng mọi người yên vị, ông Bảy Sơ mời chúng tôi tách trà nóng trong cái bình tích đựng trong vỏ trái Dừa khô, qua câu chuyện khi biết được chúng tôi và ông Sáu, ông Hai bị Ma nhát thì ông Bảy Sơ bật lên tiếng cười vang, rồi ông khể khàng nói:

- Úi trời, mần gì có Ma hai anh ơi, có nhiều khi hai ông anh say rượu quá rồi thấy "ba chớp ba nháng" tưởng Ma chứ mần gì có.

Lúc này thì ông Hai Nhiều lên tiếng:

- Anh Bảy nó vậy thì thôi coi như hai thằng tui say nên "nhìn Gà hóa Cuốc" đi, còn (sắp nhỏ) đây tụi nó có rượu chè gì đâu mà bị nhát thất thì nè, anh giải thích tui nghe đi, anh tưởng tui tui đặt chuyện hay sao á.

Định trả lời cho ông Hai hiểu về chuyện Ma cỏ, bỗng ông Bảy Sơ kêu thằng Tèo:

- Tèo ơi! Bậy ra tía biểu nè, sao cái áo dài trắng của má bây ai dầy nùi dưới bàn nè, đem vô cất coi bây.

Lúc này cả đám nhóc chúng tôi liên tưởng đến bộ đồ trắng con Ma mặc nhát chúng tôi là đây, trong khi Tèo lăm la lăm lét lấy hai cái áo dài đem vô nhà trong, rồi dường như có luồng điện lóe lên trong ý nghĩ của mình, ông Bảy kêu giật ngược thằng Tèo lại:

- Tèo cầm hai cái áo dài ra đây, bây kêu con Tám Tền ra đây luôn cho Tía.

Tôi thấy thằng Tèo bí sì hiện rõ trên khuôn mặt của nó, lát sau nó và con Tám đứng run bần bật trước mặt tía mình, ông Bảy nói:

- Hai anh em bây mặc cái áo dài dô cho tía coi coi.

Hai đứa nghe lời rằm rắp, khi tụi nó mặc xong thì chúng tôi mới nhận ra hai con Ma nhát chúng tôi lúc nãy là đây, ông Bảy lượm đầu tóc giả đang nằm lăn lóc dưới gầm bàn, ông gắn lên đầu hai đứa thì rõ ràng hai con Ma nhát chúng tôi đích thực là đây.

Ông Bảy bắt đầu truy vấn hai đứa con của mình, nguyên nhân nào khiến hai đứa giả Ma nhát chúng tôi, con Tám Tền khóc thút thít vì sợ ông Bảy đánh đòn, nó khai ra như sau

Cũng tại thằng Phát con bà Mười trong xóm tôi nên mới ra có sự này, Thằng Phát xin gia nhập buổi cầu cơ với chúng tôi, nhưng tính nó bép xép nhiều khi nó tiết lộ kế hoạch vô nghĩa địa của chúng tôi thì công việc sẽ không thành sẽ bị người lớn ngăn cản, chúng tôi đành từ chối khéo, vậy đó khi biết chúng tôi cầu cơ trong đêm này, vốn chơi thân với Tám Tền nên nó bàn với Tám Tền cùng sự giúp sức của thằng Tèo để giả làm hai con Ma trả thù chúng tôi, báo hại chúng tôi chạy té khói và tìm muốn rớt ra ngoài.

Ông Bảy chất vấn nó thêm:

- Vậy còn ông Sáu với ông Hai Nhiều có mắc mớ gì bây cũng nhát Ma mấy ổng nữa:

Tèo nhà ta thú tội:

- Mỗi lần say rượu, ông Hai với ông Sáu hay dô nằm nghĩ, con Phèn sửa riết tụi con học bài không được, nên....nên...

Nghe hai anh em thằng Tèo thú tội, cả đám chúng tôi cười vang, riêng hai ông già say rượu thốt lên:

- "Đu hỏa con Cóc" hai đứa bây rãnh thiệt luôn đó, bây nhát mà đang say rượu tụi tao tỉnh ruội luôn, thiệt là.... "

Sau khi hai anh em Tèo xin mọi người bỏ lỗi cho, chúng tôi cũng cảm thấy mình có một phần lỗi trong đó, tuy thằng Phát tính hay nói nhiều, nếu chúng tôi khuyên nhủ rồi cho nó tham gia trò chơi cầu cơ thì đâu xảy ra có sự này, ông Bảy vui mừng khi thấy con mình hối lỗi, ông bèn nói với mọi người:

- Thôi dầy đi, tối mai hết thầy mọi người chịu khó ghé lại đây, Bảy tui nấu một nồi chè đậu xanh hột vịt dãi mọi người coi như gặp Ma mà hên lắm nghe.

Nói xong ông cười khanh khách, chia tay hai con Ma trong đêm trường này tôi thấy nó đã ghi đậm vào tâm hồn chúng tôi vì cuộc sống tươi đẹp đầy tình người thuở xa xưa ấy.

Viết xong 16h57. 6.9.2018